

[Arbejdsministeren]

varig ansættelse, fremfor at vi opbygger kunstige arbejdssituationer. Det eneste kriterium, den eneste begrænsning for, hvad man kan sætte i gang, er efter vores opfattelse, at man ikke ad denne vej må stjæle arbejde fra andre. Vi mener, at de lokale arbejdsmarkedsnævn vil være de bedste til at vurdere, om der bliver taget arbejde fra andre.

Jeg har endnu ikke overvejet, hvilken konkret udformning det sidste punkt skal have; der foregår en livlig offentlig debat om spørgsmålet, det fremgik jo også af ordførernes bemærkninger her i dag, men jeg tror ikke, man kommer uden om at give det lokale arbejdsmarked en betydelig indflydelse ved disse foranstaltninger. Holder vi det udenfor, holder vi fagforeningerne, holder vi arbejdsgiverne uden for disse ting, så får vi dem som fjender i stedet for allierede, naturlige forbundsfæller i kampen mod arbejdsløsheden.

Jeg tror, det var fru Grethe Fenger Møller, der rejste spørgsmålet, om ikke man burde begrænse sin indsats sådan, at man alene så på de unge. Det synspunkt kan der selvfølgelig argumenteres for, og fru Grethe Fenger Møller vil se, at vi i uddannelsesafsnittet har givet de unge en meget høj prioritet.

Jeg vil gerne sige til fru Lilli Gyldenkilde, at de tilsagn, det løfte, vi har givet om at placere kvinderne stærkere, så man får et forhold mellem kvindernes andel af arbejdsløsheden og kvindernes andel af tilbuddet om uddannelse, står regeringen fortsat ved.

Jeg vil gerne sige til fru Grethe Fenger Møller, at man her kan se, at vi prioriterer de unge meget, meget højt. Men når det kommer til spørgsmålet om de langtidsledige, når det kommer til spørgsmålet om at skabe arbejde, som ellers ikke ville blive udført i vores samfund, så tror vi ikke, det er en fordel alene at se på de unges situation. Så er det vigtigt at blande kortene, og det viser erfaringerne af de hidtidige aktiviteter også.

Hr. Arne Melchior spørger, hvad det her giver, hvor meget beskæftigelse, hvor meget effekt der er i det. Ja, beregningerne omkring disse ting er noget sikrere end så mange andre beregninger, der udføres herhjemme. Jeg kan sige, at når de 3 første dele af planen, altså uddannelsespladser, lære- og praktikpladser og fremrykning af tidspunktet for jobtilbud, lægges sammen, altså den del af det, der er stillet konkrete forslag om, så er

effekten et sted mellem 43.000 og 45.000 helårsarbejdspladser. Vi skal selvfølgelig gerne over for folketinget fremlægge de dokumenterede beregninger på dette felt.

Men dertil kommer, hvad vi kan opnå gennem en bedre udnyttelse af den eksisterende kapacitet inden for uddannelseinstitutionerne, og alt hvad vi kan tage ind på jobskabelsesordning, uddannelse ved afskedigelse og begrænsning af overarbejde – jeg vil gerne sige til hr. Arne Melchior: både inden for den offentlige og inden for den private sektor – og hvad vi kan finde frem til af andre forslag. Jeg har sagt, at målsætningen må være 70.000–80.000 arbejdspladser, og det mener jeg ikke er en urealistisk målsætning. Vi mener også, at vi kan argumentere overbevisende for, at de initiativer, vi her taler om, og som jo allerede i 1982 vil koste 1½ mia kr., vil være selvfinansierende, hvis det lykkes at få den private sektor, hvad alle partier bortset fra venstresocialisterne jo ønsker, til at bære sin del af byrden ved at løse arbejdsløshedsproblemet.

Jeg skal slutte med på regeringens vegne endnu en gang at sige tak til partierne for den positive modtagelse og de mange konstruktive ideer, der har været lagt frem, og som vi gerne vil overveje nærmere.

Mange mennesker sidder formentlig tilbage med det synspunkt eller den holdning, at det hele nærmest er håbløst, at det ikke er muligt at løse arbejdsløshedsproblemerne. Selv om vi sætter fornuftige uddannelsesinitiativer, erhvervspolitiske og andre initiativer i gang, kan vi ikke løse arbejdsløshedsproblemet, og en følelse af passivitet og opgivelse kommer til at præge mennesker.

Jeg vil gerne sige til det, at det er rigtigt, at vi ikke kan løse det alene her i landet, vi skal have internationalt samarbejde, men vi kan gøre meget i Danmark, vi kan gøre meget selv. Tænk blot på situationen i 1979: til trods for en nettotilgang til arbejdsmarkedet på 40.000, altså 40.000 nye på arbejdsmarkedet i 1979, faldt arbejdsløshedstallet med 50.000, altså en nettoforbedring af beskæftigelsessituationen eller arbejdsløhedssituationen med 90.000 på et år. Heraf forklarer efterlønnen og de mange beskæftigelsesinitiativer den anden halvdel.

Det viser altså, at det er muligt at gøre noget i dette land, og vi tror, det kan lade sig gøre, hvis den tilstrækkelige vilje til samar-